přípustnost pořadu práva, majíc za to, že příslušným jest rozhodčí soud dle §u 78 honeb. zák. Soud prvé stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud námitku zamítl. Důvody: Podle honebního zákona pro markrabství moravské ze dne 26. července 1912, čís. 5 z. zák. z roku 1914, jest povinen k náhradě škody, zvěří způsobené, ten, kdo má právo, honitbu vykonávati (§§ 68—77). Podle §u 93 mohou se ohledně náhrady takové škody podle dohodnutí s majitelem pozemku učiniti úmluvy, odchylné od předpisu zákona, jímž jest zjednati platnost pořadem práva. Takové dohodnutí učinila žalovaná obec podle smlouvy ze dne 1. dubna 1916 s L-em, kterému přenechala právo, honitbu vykonávati, převzavši povinnost k náhradě škody, zvěří způsobené. Žaloba opírá se o tuto smlouvu, kterou zákonitá povinnost k náhradě škody, zvěří způsobené, byla změněna, a jest proto o ní jednati a rozhodnouti v řádné cestě soudní a nikoliv v řízení, upraveném v §u 98 hon. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rozhodčí soud, ustanovený §em 78 honebního zákona pro Moravu, rozhoduje jedině ve sporech o náhradu škody způsobené zvěří mezi poškozeným a tím, kdo jest oprávněn k honitbě (sr. § 82 zák., jenž mluví výslovně jen o tomto oprávněném). Je proto příslušnost tohoto soudu omezena na případy, v nichž 1. jde o náhradu škody zvěří způsobené a 2. stranami rozepře jsou osoby shora uvedené. Na jiné případy nelze tento výjimečný předpis vztahovati. V tomto případě vyhovuje předmět sporu tomuto předpisu, žalobcem je poškozený, žalovaná je však obec, jež přenechala právo honitby pachtovní smlouvou do konce 1921 osobě třetí, takže jen tato, a ne žalovaná obec, byla podle §u 2 zák. oprávněna k honitbě v době, kdy podle žaloby vznikl zažalovaný nárok. Není tudíž na žalované straně podmínek příslušnosti rozhodčího soudu, a musí o žalobě rozhodovati řádný soud. Na tom nemění ničeho tvrzená okolnost, že obec vůči svému nájemci zavázala se k náhradě škod shora uvedených, ježto rozhodno jest jedině, zda jest oprávněna k honitbě, čehož nebylo v době pro žalobní nárok směrodatné.

Čís. 2281.

Dohodou, že »učiněnou dispositi jest pokládati koupené zboží za převzaté«, nepozbývá kupitel práva k výtce, že bylo plněno něco jiného než objednáno. O dodávku »jiného« zboží jde pouze tehdy, je-li různost objednaného a dodaného zboží tak podstatnou, že by obchodník, rozumně posuzuje věc, neučinil pokus, splniti smlouvu dodáním tohoto zboží, a že od kupitele nelze naprosto očekávati, že by toto zboží přijal za splnění smlouvy.

(Rozh. ze dne 13 února 1923, Rv II 392/22.)

Žalující firma koupila od žalované společnosti železniční pražce přesně stanovených rozměru a zaplatila kupní cenu předem. Dle úmluvy

ze dne 19. května 1920 měly býti pražce pokládány za převzaté tím, že žalovaná je zaslala na adresy žalobcem udané. Žalobce tvrdě, že rozměry dodaných pražců neodpovídaly smluveným rozměrům, domáhal se vrácení kupní ceny. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto d ů v o d ů: Jest-li podle dohody stran ze dne 19. května 1920 pokládati pražce za převzaté dispositi žalující strany, je vyloučeno, aby tato, převzavši takto dodané zboží, proti němu vznášela dodatečně výtky. Převzetím zboží, ať už se stalo po předchozí prohlídce neb bez ní, pozbývá odběratel práva k jakýmkoliv výtkám. Zboží se považuje za schválené, aniž by na tom záleželo, zda odpovídá objednávce, či se od ní odchyluje, dokonce tak podstatně, že by představovalo něco jiného, než bylo ujednáno. To má za následek, že kupitel je povinen kupní cenu za zboží zaplatiti, pokud se týče nemůže žádati, by mu již zaplacená kupní cena byla vrácena. Než i kdyby žalobce byl býval ještě oprávněn vady vytýkati a zboží dáti k dispositi, nebyla by žaloba odůvodněna. Soud prvé stolice pokládá totiž právem za prokázáno, že všechny pražce byly skutečně těch rozměrů, v jakých byly od žalované strany žalobcem zakoupeny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

S míněním odvolacího soudu, že žalobkyně, dohodnuvši se se žalovanou, že učinénou dispositi jest pražce pokládati za převzaté, pozbyla práva k jakýmkoliv výtkám, třebaže se zboží odchylovalo od objednávky tak podstatně, že bylo něčím jiným, než co bylo objednáno, nelze souhlasiti. Takový výklad úmluvy příčí se zřejmě předpisum §u 914 obč. zák. a čl. 278 obch. zák. Dle povahy obchodu nemůže býti pochybnosti o tom, že žalobkyně, svolivši k tomu, by pražce odesláním byly pokládány za převzaté, učinila tak za předpokladu, že jí bude dodáno, co objednala, že nechtěla se vydati zcela libovůli žalované a spokojiti se se vším, co by žalovaná uznala za dobré jí zaslati. Úmluvou stran není tedy vyloučeno, by žalobkyně neuplatňovala, že jí bylo dodáno zboží jiného druhu. To však předpokládá, že ruznost objednaného zboží a zboží dodaného jest tak podstatnou, že by obchodník při rozumném posuzování věci neučinil pokusu, splniti smlouvu dodáním tohoto zboží, a že od kupitele nelze naprosto očekávati, že by toto zboží přijal za splnění smlouvy. Žalobkyně tvrdila v žalobě, že pozastavené pražce jsou mnohem slabší, než jak v uzávěrce bylo udáno a že se proto k účelum dráhy absolutně nedají upotřebiti, při přelíčení pak, že rozměry pozastavených pražců nesouhlasí s rozměry, jež byly mezi stranami ujednány, a jež souhlasí s rozměry pražců, předepsanými pro státní dráhy, a dovozuje z toho, že žalovaná dodavši pražce rozměrů jiných, slabších, dodala vlastně něco jiného, než co bylo mezi stranami ujednáno. Tento závěr není však správným. Neboť žalobkyně ani výslovně netvrdí, ani z vývodu jejích nevyplývá, že to, co jí bylo dodáno, nejsou pražce, že rozdíly rozměru jsou tak značné, že dodané jí zboží nelze považovati za pražce, nýbrž za zboží jiného druhu, nebo že pražce jsou tak vadné, že nejsou vůbec obchodním zbožím. Nemají-li pražce přes-

ných rozměrů smluvených, nevyhovují ovšem smlouvě, ale to jest vada, jíž lze žalobou uplatňovati jen ve lhůtě čl. 349 obch. zák., odstavec druhý. Z toho plyne, že není třeba důkazů o vadách pražců, ani když se nepřihlíží k zjištění nižších soudů, že pražce, jež byly odeslány, měly ujednané rozměry, a když i by bylo lze totožnost pražců zjistiti.

Čís. 2282.

Veřejná společnost pozbývá výmazem z rejstříku procesní způsobilosti. Lhostejno, že na jejím podkladě vznikla společnost nová a že se veřejný společník bývalé společnosti pustil do sporu.

Jde o zánik posavadní a zřízení nové veřejné společnosti a nikoliv o pouhou změnu, vystoupil-li ze dvou společníků jeden a vstoupil na místo jeho společník nový.

Neexistující straně rozepře nelze útraty ani přisouditi ani uložiti.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, Rv II 83/23.)

Na základě směnek, přijatých v únoru 1922 veřejnou obchodní společností P. a spol., elektrotechnická společnost v Š., byla na ní podána 22. května 1922 žaloba, ač firma byla již 10. září 1920 z rejstříku vymazána. Oba nižší soudy žaloby zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Z výpisu z obchodního rejstříku je jasno, že nejde toliko o změnu firmy. Na místo žalované veřejné společnosti, zapsané pod firmou P. a spol., elektrotechnická společnost, vstoupila veřejná společnost úplně jiná, od ní nejen firmou i osobou společníků rozdílná. Původní společnost P. a spol. měla pouze dva veřejné společníky, Ludvíka P-a a jeho choť Marii P-ovou. Vystoupením Marie P-ové a nastoupením nového veřejného společníka inž. Karla H-a utvořena byla nová společnost, která dne 10. září 1920 pod novou firmou »Elektrotechnická stavební společnost ing. H. a P. v Š.« zapsána byla do obchodního rejstříku za současného výmazu dřívější firmy. Tím původní firma P. a spol. zanikla. Avšak také dřívější veřejná společnost pod touto firmou utvořená se rozešla, přestavši právně existovati, neboť po vystoupení Marie P-ové zbyl z této společnosti pouze společník Ludvík P., který sám společnost tvořiti nemůže. Zachování této původní společnosti nebylo možné ani za souhlasu všech společníků ve smyslu čl. 127 obch. zák., protože veřejná společnost P. a spol. po vystoupení Marie P-ové neměla více společníků, než jediného Ludvíka P-a. Nemůže tedy o nějaké kontinuite staré společnosti pod novou firmou býti řeči. Pokud pak nová společnost byla právním nástupcem společnosti dřívější, mohla býti žalována toliko pod svou novou firmou.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších soudu i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Útraty navzájem zrušil.

Důvody:

Žaloba byla podána dne 22. května 1922 na protokolovanou firmu P. a spol., elektrotechnickou společnost v Š., na základě směnek, při-